

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 4272 van 29 november 2007
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 20 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de “beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten” van 19 augustus 2004.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten voor het onderzoek:

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Beni Chaker, Marokko, op 15 april 1975.

Hij kwam België binnen op 28 juli 2007 in het bezit van een geldig paspoort, met een visum geldig tot 11 september 2001, voor dertig dagen.

Op 12 december 2003 meldde verzoeker zich aan bij de diensten van de stad Antwerpen om informatie in te winnen betreffende een voorgenomen huwelijk.

Op 16 december 2003 neemt de door de minister van Binnenlandse Zaken gemachtigde ambtenaar een beslissing tot het geven van een bevel om het land te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat dit bevel betekend werd. Volgens de gemeente kon verzoeker niet aangetroffen worden.

Op 13 maart 2004 trad verzoeker in het huwelijk te Kontich met N.S., van Belgische nationaliteit.

Op 7 april 2004 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in "als echtgenoot".

Op 8 april 2004 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek.

Op 28 juli 2007 wordt een samenwoningcontroleverslag opgesteld waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote aanwezig is. Deze verklaart dat zij nooit met verzoeker heeft samengewoond en het adres van de zus van verzoeker, bij wie hij verblijft, niet kent.

Op 9 augustus 2004 laat de gemeente Kontich bij fax weten: *"Betrokkene is daags na het huwelijk met de noorderzon verdwenen en zou volgens de verklaringen van derden verblijven ergens in het Antwerpse."*

Op 19 augustus 2004 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd als volgt:

"motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden. Uit het relatieverslag dd. 28/07/2004 van de politie van Kontich blijkt dat er van een relatie tussen beide echtelieden geen sprake is.

Motivering in rechte: artikel 40 §6 wet 15.12.1980

*artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998"*

Dit is de bestreden beslissing.

Op 6 september 2004 ter gelegenheid van de kennisgeving bericht de gemeente Kontich aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

"Betrokkene weigert om zijn nieuwe verblijfplaats kenbaar te maken.

Bood zich hier aan in gezelschap van een jonge vrouw. Ook zij deed heel arrogant en weigerde om zich kenbaar te maken. Zij zullen zich in verbinding stellen met een advocaat gaf zij nog te kennen alvorens het bureel te verlaten."

Verzoeker dient een verzoek tot herziening in op 13 september 2004.

Op 4 oktober 2004 meldt de echtgenote van verzoeker aan de politie dat haar huwelijk een schijnhuwelijk is. Bij fax van 5 oktober 2004 maakt de echtgenote van verzoeker een medisch

attest over waaruit blijkt dat zij nog maagd is en getuigenverklaringen dat verzoeker nooit met zijn echtgenote heeft samengewoond.

Op 6 januari 2005 verricht de wijkagent een onderzoek. De wijkagent stelt in zijn verslag dat verzoeker aanwezig is, dat de echtgenote van verzoeker niet aanwezig is en "*te Kontich woont*", dat verzoeker en zijn echtgenote sedert mei 2004 uit elkaar zijn en dat er geen persoonlijke zaken van de echtgenote van verzoeker aanwezig zijn. De burens bevestigen de aanwezigheid van de echtgenote op het adres van verzoeker niet.

Op 19 december 2006 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote uitgesproken.

2. Onderzoek van het beroep:

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Hij betoogt dat de motivering onjuist is en dat er anderzijds een gebrek aan motivering bestaat. Hij stelt dat het motief dat er geen effectieve en duurzame vorm van samenwonen aanwezig was niet volstaat. Hij stelt dat hij op 13 maart 2004 huwde en met zijn echtgenote ging inwonen bij zijn schoonvader. Vervolgens is de relatie tussen hen verstoord, reden waarom zijn echtgenote een procedure in het kader van artikel 221-223 B.W. opstartte. Tijdens de samenwoningstcontrole was hem de toegang tot de woonst ontnomen. Hij verklaarde ter gelegenheid van een verhoor dat hij nog steeds verliefd is op zijn echtgenote en wenst dat ze terugkomt. Hij stelt dat het huwelijk ontbonden is bij vonnis van 19 december 2006.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. Uit het verzoekschrift blijkt dat hij de inhoud van de motivering bekritiseert. Derhalve voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet vereist het bestaan van een gezinscel en een vorm van "gezamenlijke" vestiging.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift en repliekmemoirie dat deze niet (meer) bestaat wat bevestigd wordt door de ontbinding van het huwelijk. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het relatieverlag dd. 28/07/2004 van de politie van Kontich, waaruit blijkt dat verzoeker niet bij zijn echtgenote woont maar bij zijn zus. Deze gegevens worden ondersteund met een PV van verhoor van de echtgenote van verzoeker ter gelegenheid van het neerleggen van een klacht wegens schijnhuwelijk lastens verzoeker. Of dit al dan niet afgedwongen werd door het vragen van dringende en voorlopige maatregelen doet niets terzake nu het akkoord van twee personen vereist is om een relatie in stand te houden, wat in casu ontbreekt.

Rekening houdend met de verklaring van de toenmalige echtgenote van verzoeker maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat er geen gezinscel bestond op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. De bestreden beslissing is afdoend en deugdelijk gemotiveerd.

In een tweede middel uit verzoeker kritiek op de “*afwezigheid van een behandeling ten gronde*”. Hij betoogt dat voorheen een verzoekschrift tot herziening kon ingediend worden en een advies van de Commissie voor advies voor vreemdelingen werd gevraagd, mogelijkheid die thans is komen te vervallen door de wetswijziging. Hij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts een beperkte bevoegdheid heeft zodat er geen sprake kan zijn van een effectief beroep en wijst erop dat hij zich in een juridisch vacuüm bevindt nu hij de bestreden beslissing niet kan voorleggen aan een adviserende overheid. Volgens verzoeker zijn hierdoor artikel 3 en 4 van de Richtlijn 68/360/EEG en artikel 73/148/EEG geschonden alsmede de omzendbrief van 21 oktober 2002 betreffende de aanvraag tot verblijf of vestiging in het Koninkrijk ingediend op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij voert tevens een schending van de artikelen 31 tot en met 39 en 43 van de Vreemdelingenwet aan.

Terecht stelt de verwerende partij dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de voormelde bepalingen zijn geschonden. Daargelaten de vraag in welke mate verzoeker zich had kunnen beroepen op de kwestieuze richtlijnen, zijn voormelde richtlijnen niet meer in werking sedert de invoering van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

In zoverre de schending wordt aangevoerd van een omzendbrief stelt de Raad vast dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet-naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (R.v.St. nr. X van 28 juni 2006).

Dit onderdeel is onontvankelijk.

Wat de overige aangehaalde wetsbepalingen betreft, zet verzoeker niet uiteen op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

Het tweede middel is onontvankelijk.

Er werd geen gegrond middel tot vernietiging aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.